

קונטרס
שיחות
קודש

זכור ד'טבת

פרשת פינחס

פרשת מטות ופיה"ב
♦ גליון קי ♦

החזרת נרות

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

מודעה ובקשה
כל זכיות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

...

עימוד ועיצוב ע"י

הברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשוננו הכהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

♦ ♦ ♦

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

צפרא דשבתא

נשים רחמניות בישלו ילדיהם. לכאורה אם הם רחמנים למה בישלו ילדיהם, ואם בישלו ילדיהם הם לא רחמנים. אלא מסביר ר' אשר שזה היה לפני חורבן בית המקדש והיה אז רעב גדול מאוד, אז הלכו קבוצת נשים והחליטו ביחד להרוג ילדיהם וככה יהיה להם לפחות לאכול ולא ימותו מרעב. ואז קראו להם ואמרו להם כמה שאתה חמוד ואני אוהב אותך אבל מה לעשות כרגע הגיע רעב לעולם ואין מה לאכול ולמה לך לסבול סתם, בשבילך יותר טוב ללכת מהעולם וככה יותר לא תסבול תעלה למעלה ויהיה לך שם רק טוב, ועשו כן למעשה וככה היה להם לאכול.

לכאורה מאיפה מגיע כזה דבר לנשים לעשות כן לבניהם החמודים, הלא כל השנים הם מטפחים את בניהם ושולחים אותם ללמוד במוסדות הכי טובים שיש ונותנים להם לאכול הכי טוב שיכול להיות, ואיך פתאום מסוגלים לעשות כזה דבר ממש ללכת להרוג אותם.

אלא התשובה הוא שעד עכשיו לא חשבתי כלל על האינטרסים שלהם אלא שלך, אתה שולח אותם למוסדות הכי טובים לא בשבילם אלא בשבילך אתה מלביש אותם בשבילך אתה נותן להם לאכול עוד פעם בשבילך, ובאמת העיקר אדם שוכח זה לחשוב קצת מה הילד רוצה ומה הוא צריך. וממילא היות שהם כל השנים לא חשבו כלל על האינטרסים שלהם רק על עצמם, א"כ נכון שכל השנים הם טיפחו אותם עם מה שרק אפשר אבל זה לא היה בשבילם אלא בשביל עצמם, ואז ברגע האמת היו מסוגלים בשביל עצמם אפילו להרוג אותם ג"כ.

הקב"ה שולח לאדם כך הזמן סיבות לעורר אותי להפסיק לחשוב על עצמו ולהתחיל לחשוב על אחרים ועל הקב"ה, אבל אדם לא מוכן לשמוע את הסיבות וממשיך הלאה

כאילו לא קרה כלום, ואז לפני החורבן הקב"ה עשה רעב בעולם כדי לעורר אותם ולהתחיל להבין מה הם רוצים, אדם אם הוא מאוד רוצה יכול להסתדר עם הרעב ולא צריכים להרוג ילדים בשביל זה, אבל בני ישראל לא שמעו אז כלום עד שהגיע מצב והקב"ה היה צריך להביא חורבן בית המקדש ואז אולי מזה יתעוררו להקב"ה.

מסופר שהיה ילד יתום שלמד באיזה תלמוד תורה וכל המלמדים לא הסתדרו אתו, שנה אחד היה איזה מלמד שהרגיש באמצע השנה שהוא לא יכול יותר, ולא ידע מה לעשות הלאה, עד שהחליט לכתוב פתק לילד ואולי זה יעזור. וכתוב לו שאלה מה אתה רוצה מה מפריע לך. והילד כתוב בחזרה רע לי מאוד. והרבי כתב לו בחזרה אני מבין אותך. ובסוף הילד נרגע. אחרי שנים הרבי פגש אברך ברחוב שעצר אותו ואמר לו אתה הצלת לי את החיים, ומיד מוציא את הפתק שעליו כתוב אני מבין אותך. אנחנו צריכים ללמוד מה הם רוצים ולא מה שאנחנו רוצים.

לפעמים קורה שהילד מפשל במשהו, אפשר להסתכל על זה שלא קרה כלום הוא בס"ה ילד וזה קורה לפעמים, אבל אנשים לא מוחלים לעצמם ומתחילים לצעוק על הילד למה עשית את זה איך אתה לא מתבייש, ובעצם הם לא מתכוונים לעזור לילד הם חושבים על עצמם כי להם זה לא מתאים שבנם יפשל כאן ברבים. אבל צריכים מאוד להיזהר כן לחשוב על הילדים הם רוצים ולא מה שאתה רוצה.

מסופר היה ילד בחומש סעודה שבדרך לרדת מהבימה כבוד לכיוון מטה כדי לרקוד עם הילדים הוא נפל ונחבל, ואז במקום שאביו ירים אותו יחבק אותו וינשק אותו וירגיע אותו, החליט לצעוק עליו למה נפלת ולמה אתה לא רואה איך לרדת. כלומר האבא לא צעק עליו כדי לחנך אותו אלא צעק על הבושות שלו, כי כל הילדים יורדים כ"כ יפה ובדיוק כולם מסתכלי עכשיו איך שבנו נפל ונחבל. דהיינו הוא לא הסתכל על האינטרס של הילד אחא של עצמו. אנשים מחפשים שלימות בעולם ודורשים זאת מילדיהם, אבל הפוך דווקא מהאי שלימות מגיעים שהקב"ה הוא השלימות ולא אנחנו כלל.

נקבלת התורה הקב"ה הוציא אותנו כשהיינו במ"ט שערי טומאה, ואם היינו נכנסים ח"ו לנו"ן שערי טומאה אז לא היינו יכולים לצאת משם. לכאורה האם להקב"ה יש בעיה להוציא אותנו גם מנו"ן שערי טומאה. אלא התשובה הוא בנו"ן שערי טומאה שם מתחילים עוד פעם מחדש, בני ישראל כשהיו במצרים עוד הקשיבו להקב"ה ורצו לצאת, אבל בנו"ן שערי טומאה ששם היו כ"כ שקועים בטומאה אפילו שהקב"ה היה קורה להם לא היו מבינים למה לצאת ומה אתה רוצה עכשיו.

אבל זה היה עד קבלת התורה ובקבלת התורה אז הקב"ה נתן לנו חלק אלוקי מממש ומאז יש לנו את הכוח לחבר את המוגבל לאינו מוגבל ואז אפילו בנו"ן שערי טומאה היו הקב"ה יכול להוציא אותנו ממצרים.

 שיעור בבית שמש יום שני פרשת פנחס תשפ"ב

בענין אין אדם עומד על דבר הלכה אלא אם כן נכשל בה

ר' אשר היה מדבר הרבה על מאמר חז"ל הנ"ל. בטבע שלנו מגיל קטן מאוד מכניסים אותנו שחייבים להגיע לשלימות, דבר ראשון חייבים לגדול א גרויסע צדיק, דבר שני חייבים ללכת לבוש בשלימות. אחרי זה מכניסים אותנו שחייבים הישיבה הכי טובה שיש. ואחרי זה ברור שחייבים את השידוך הכי טובה שיש בשוק. בקיצור הכל חייב הכי טוב שיכול להיות, גם אני גם אשתי גם הילדים שלי בנים בנות הכל ממש חייב להיות הכי טוב בעולם. גם ברור שחייבים את הרבי הכי טוב שיכול להיות, ואני חייב להיות הכי טוב ואני חייב להיות לבוש הכי יפה מהחניות הכי טובות שיש בשוק, והחברים שלי חייבים להיות הכי טוב שיש בעולם.

טבע האדם ברגע שמגיע כישלון הוא נהיה מיואש שבור לרסיסים, עד כדי כך שאין עם מי לדבר יותר. אדם מסתובב בהרגשה "איך בין א דורך געפאלן". לכאורה מי זה אני בכלל, ומי נפל כאן, אבל היות שאני חייב להיות שלימות שבשלימות, והשלימות שבשלימות קיבל כרגע סדק קטן מאוד, פתח קטן כחודו של מחט, הכניסו מחט לתוך הכדור הענק שלי וכל האויר מתחיל לצאת כרגע, ואז מתחיל חורבן גדול מאוד, ר' אשר היה אומר שהחושך שיש בחוץ הוא עוד אור לעומת החושך שאני נמצא בו כשאני נופל. והכל בגלל הקביעות שאני חייב להגיע למצב שלימות ולהיות הטאפ שבטאפ, וחלילה שאני יהיה מסוג ב', היה לי נכד שקיבל במבחן 98 והיה כולו שבור למא ומא, ואני לא זוכר שקיבלתי פעם מעל 60, אבל היום חייבים שלימות, ואדם לא רגוע מזה כלל.

אבל ר' אשר שם יסוד שאין מציאות ללמוד משהו בחיים רק על ידי כישלונות. אבל לכאורה למא הקב"ה ברא את העולם כך, הלא היה יותר טוב שנלמד כל זמן ושלא נגיע אף פעם בחיים למצב של כישלון בכל מישורי החיים, ולמא באמת חייבים כישלונות ורק ככה לומדים.

אלא אדם הוא אל"ף וד"ם. כלומר אדם מורכב משתי חלקים גוף שזה חלק הבהמה שיש, ומעל זה אדם יש לו חלק נשמה ג"כ. אל"ף זהו בחינת נשמה ושכל וצריכים להרכיב אותו עם הד"ם שזה הגוף ובלי שכל כלל. אבל אם יש לי שכל למא

חייב להיות אצלי חלק בלי שכל שזה הגוף, היה לכאורה יותר טוב שיהיה לי רק שכל ושיהיה לי אפשרות ללכת עם זה עד איפה שרק אפשר, ולמה צריכים בגוף שלנו חלק בלי שכל כלל.

אלא לפני בריאת העולם היה אין סוף ב"ה, אבל התאוה הקב"ה שיהיה לו דירה בתחתונים, כי אין מלך בלא עם, והקב"ה רצה שיהיה משפיע ונשפע, ולכן היה חייב לברוא עולם שיהיה מוגבל, א"כ המציאות של העולם הוא אי שלימות, ואין מציאות בעולם הזה להגיע לשלימות, כתוב בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ, והארץ היתה תוהו ובוהו, היתה הכוונה שלפני שהקב"ה ברא את העולם היה כבר מצב של תוהו ובוהו, וברא הקב"ה מצב של אלוקים שזה צמצום אחרי צמצום כדי שיהיה איזה יש מהאין סוף ב"ה.

הפרי הארץ אומר שאלוקים זה מצב של התגלות, ובלי אלוקים אין התגלות בעולם, ילד שמבקש סוכריה אומר לי בעצם במילים אחרות אבא תעזור לי להיות אדם תעצב לי גבולות, וברגע שאני נכנע ונותן לו את הסוכריה בזה הוא לא יהיה אף פעם א מענטש. א"כ הגבלה שיש לנו בעולם בעצם זה מגלה לנו את הקב"ה בעולם ומאז העולם נהיה עולם. ובלי מצב אלוקים אין לנו עולם כלל.

ומביא משל ממים, שיורדים ממוקום גבוה וזוחלים לכיוון מטה, וברגע שלא עוצרים אותם זה יכול ללכת מההר הכי גבוה עד הכי נמוך ואז להיכנס לאדמה ולחזור לתהום, ורק כשלוקחים כלי ומכניסים לתוכו את המים אז יראו שיש מים, ובלי כלי המים נוסעים וחבל עליהם הם נאבדים באדמה ואין מצב ומציאות למצוא אותם כלל. וכדי שיהיה לנו מים ביד חייבים הגבלה שזה הכלי. א"כ כל התגלות חייב הגבלה, וכל הגבלה זה בעצם התגלות. אפשר להסתכל על זה בתור דין, ואפשר להסתכל על זה בתור התגלות, ושניהם נכונים כי מצד אחד זה מוגבל אבל מצד שני זה מביא לנו את ההתגלות בעולם, ובלי הגבלה אין מציאות להתגלות.

הקב"ה ברא את העולם כי כל פעל ד' למענהו כדי לדעת שיש הקב"ה בעולם, לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, והקב"ה רוצה מאתנו בכל דרכיך דעהו, וכדי שיוכלו להגיע להקב"ה היה חייב להיות הגבלה לתוהו ובוהו, כשעלה ברצונו הפשוט לברוא את העולם אז לפני בריאת העולם הקב"ה כבר עשה הגבלה לאין סוף ב"ה, אלא שעד בריאת העולם המצב היה תוהו ובוהו, ורק אחרי זה היה בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ. כלומר לפני זה היה סתירת הכלים זה מושג בקבלה, וזהו והארץ היתה תוהו ובוהו, כי זה היה הרבה לפני בריאת העולם.

היום יש לנו טכנולוגיה שבזה אפשר לדעת ולהגיע לכל דבר, אבל אפילו שתחקור ותגיע לאן שתגיע תמיד יישאר לך חיסרון נקודה ששם אתה לא מבין איך זה עובד וממה זה מגיע. דהיינו כל העולם מגיע מתוהו ובוהו, ולכן אפילו שעכשיו יש לנו עולם מסודר ואפשר לעלות על כל דבר אבל תמיד יישאר תשהו לא מבין כלל.

אדם מורכב מגוף ונשמה, מצד אחד הוא כמו מלאך יש לו נשמה והוא יכול לחקור דברים עד אין חקר, ויש לו יכולת לחקור כל שטחי החיים, היום נותנים לנו פירוט מה יהיה בעוד עשרים שנה, תקנה נכס עכשיו ובעוד סכום מה של שנים זה יהיה שווה פי עשרים מהיום. אבל כמה שאדם רק יחקור דברים תמיד יגיע ללא נודע באיזה שהוא דבר. והסיבה לכך הוא כי הרי אתה מגיע מאין סוף ב"ה, וכרגע הכניסו אותך להגבלה כדי שיהיה עולם וממילא תמיד תגיע לדבר מוגבל ששם אי אפשר להבין ולהסביר שום דבר, הרי אדם אין לו שלימות וכל הישות שלו כרגע הוא מוגבל וממילא אין מציאות להבין כל דבר.

אפשר לראות את זה היום, העולם כ"כ מתקדם בכל המובנים שהגיע מצב שכאילו הכל מובן ומוסבר, פתאום יום אחד הגיע קורונה והכל קרס עד היסוד, והחוקרים הכי גדולים עם הטכנולוגיה הכי מפותח לא ידעו מה לעשות עם המצב הזה. יש כאלו שעד היום עד סגור בביתם שלהם, ויש כאלו שכן מסתובבים אבל סוחבים אחריהם מלא פחדים שאין מציאות להשתחרר מהם.

היסוד לכל הנ"ל הוא כי הכניסו למוח שלנו שחייבים להגיע לשלימות והכל חייב לדפוק ואין מציאות שמשוהו לא הולך כמתוכנן, ואדם לא מוכן לכזה מצב שמשוהו לא ידפוק כמו שצריך להיות, פה ושם יתכן שיקרה משהו, יתכן להיות הפסקת חשמל לכמה שעות, הדולר יכול לרדת ולעלות אחרי זה, זה הכל עוד דברים קטנים ביותר, אבל שיהיה מצב שהעולם נעצר זה לא עלה על הדעת שלי.

אבל יש טבע ויש מעל הטבע, עבודת האדם הוא לדעת שהטבע מגיע מעל הטבע, אבל אדם מסתובב כאילו שהוא בעל הבית כאן בטבע ולא חי כלל שהטבע מגיע מעל הטבע, ואז פתאום הקב"ה מביא אותך למצב של לא נודע, ואז אדם נמצא בפרשת דרכים, האם להיכנע או להילחם. הקב"ה חייב להביא לנו את התוהו ובוהו כי אין דרך אחרת שאדם ייכנע להקב"ה ולדעת שהמוגבל מגיע מאינו מוגבל רק ככה.

השפ"א אומר למה נקראו ישראל שולמית, אלא שולמית הוא מלך שהשלום שלו, לכאורה האם אדם הוא שלימות, הלא בבריאות אין שלימות ובפרנסה אין שלימות וכן הלאה, דבר אחד אדם יכול להיות בטוח שהוא לא בטוח. ואז בפרשת דרכים יכול

להיות אחד משלושה דברים, או ייאוש כלומר אדם משתגע לגמרי. או הפקרות כלומר אדם מתחיל לומר שאין הקב"ה בעולם לא היה ולא יהיה, אין כלום לא היה כלום ולא יהיה כלום, או שאדם נותן הכנעה ומחליט שהמוח שלי לא יותר גדול מכף היד שלי והקב"ה הוא בלי סוף ובלי גבול, וזה עבודת האדם בעולם.

כתוב צמאה לך נפשי כמה לך בשרי וארץ ציה ועייף בלי מים. כתוב כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידיך לראות שחת. לכאורה מהו הכפל לשון שאול ושחת. אלא לפעמים אדם מגיע למצב של לא נודע ואז אנשים משתגעים לגמרי. בתחילת החורף אנשים רואים שהולך להיות א וואלקן קראך, הולך להיות שלג, ובעקבות זאת הולכים לסגור את הבנקים ואת שדות התעופה. בקיצור כל פעם שיש מצב של לא נודע אדם נכנס לפחדים ואין מציאות יותר לדבר אתו, כלומר עוד לפני שזה הגיע באמת הוא כבר רואה מצב שחת, וזה מגיע כי הוא נפגש עם הלא נודע שלו, אבל בעצם זה הנפש שלו.

אבל עבודת האדם אז הוא לדעת שהלא נודע לא מגיע כדי להכניס אותי לייאוש והפקרות אלא הפוך להביא אותי לקשר בורא עוד יותר חזק, וברגע שיהיה מצב של לא תעזוב נפשי לשאול שגם אז הנפש שלי יראה משהו אחר, אז לא תתן חסידיך לראות שחת. קרבה אל נפשי גאלה, ערכתי נר למשיחי, כלומר לפי הנפש שלי על כל מצב ככה זה יהיה, אין מציאות להחליף את המצב אלא יש מציאות להחליף את ההסתכלות שלי על כל דבר, לפחות אני יהיה א מענטש, בקורונה אנשים התעלו ואנשים נפלו עד תהום ממש, אם עד אז עמד על כרעי התרנגולת נפל אז עד היסוד.

א"כ כל לא נודע מצב אחד הוא ניסיון, ומצד שני זה נס להתנוסס, אבל המצב הזה מביא אותי להרבה יותר קשר בורא. יש כדור פורח שאנשים משלמים כסף ונכנסים לשם וזה עולה עד למעלה ואחרי זה יורד. בעצם זה מחובר עם הרבה חבלים, ולפני שזה עולה משחררים את כל החבלים וככה זה עולה למעלה. אבל תמיד חוט אחד יישאר מחובר, כי אם לא זה יעיף למעלה וזה לא יחזור ויהיה שם מצב של שמע ישראל.

אדם כל זמן שהוא רוצה להבין ולהשיג הוא בעצמו קושר את עצמו בזה לטבע ולא משחרר את עצמו משם, ואז או שנכנס להכחשה ולכפירה, או שנכנס לייאוש כי הוא לא מבין מה שקורה כאן, ואז האורות והכלים נלחמים עד הסוף, וברגע שאדם מוכן לשחרר את ההבנה שלו, פתי יאמין לכל דבר, וברגע שאדם מגיע למצב של פתי אז נכנס לאמונה, זקן אחד אמר לי אם אני קם בבוקר וכבר לא כואב לי שום דבר סימן שאני כבר לא חי.

יש אנשים שנכנסים לאצילות מדי וזה גם לא טוב. יש אנשים שאומרים שהקב"ה יעבוד בשבילי ויביא לי פרנסה ויגדל את הילדים שלי, העיקר שאני יכול הלאה ללכת לישון. עבודת האדם הוא מצד אחד לעשות כמה שהוא יכול לעשות, אפילו שעושה הוא תמיד יגיע למצב של לא נודע, אבל זה לא מגיע לו כדי לשבור אותו או להכניסו להפקרות, אלא להביא אותו להכנעה ולאמונה.

אדם צריך במשך החיים שלו למסור את עצמו לתורה, ומצד שני אדם לעמל ולד. מסופר שפעם אחת הלך הרה"ק רבי אלימלך זי"ע והרה"ק רבי זושא זי"ע לגלות. ובעיר אחד חשדו בהם והכניסו אותם לבית הכלא. והיה שם בית הכסא באמצע ולא היה שייך לעשות ברכות ולהתפלל. אמר הרבי רבי אלימלך לאחיו שאותו הקב"ה שאמר לנו לברך ברכת התורה, אומר לנו כרגע לא לברך. והחליטו לרקוד סביבו מרוב שמחה שזוכים לקיים רצון הבורא. והשומר ראה שהם שמחים סביבו החליט להוציאם. ואז אמר הרבי רבי אלימלך שעכשיו אומר לנו הקב"ה כן לברך ברכת התורה.

דהיינו בכל מקום צריכים לדעת מהו רצון הבורא באותו עת. עבודת האדם הוא למצוא את האיזון בכל דבר ואיך לעמוד חזק בעולם הזה. והעיקר להחזיק את המוח בכל זמן, וברגע שאדם מאבד את המוח שלו שם הוא חייב לעצור. בכל דרכיך דעהו הקב"ה ברא אותך בשביל דעת, דעת זה חיבור להקב"ה, כל זמן שיש לך דעת אתה יכול עוד להתחבר להקב"ה, וברגע שהלא נודע הולך לנתק אותך מהקב"ה כי אתה רוצה להבין, אז יותר טוב שתוותר על הדעת שלך ותשאיר מחובר להקב"ה.

וכמו אדם שיש לו טלפון יש שם את החיבור לחברה ויש את השירות שהחברה נותנת. לפעמים אני מחובר אבל כרגע החברה עוברת איזה שהוא תיקון וכרגע אין שירות, אז הכי טוב הוא להישאר מחובר כי עוד מעט השירות יחזור ומיד יהיה לי קליטה ושירות. אבל אם אני מנתק את עצמי מיד כשאין לי קליטה, יכול להיות שעוד מעט יהיה כבר שירות מהחברה אבל אני כבר מנותק ולא מחובר יותר. אותו דבר בעבודת השם אבל שכרגע אין הבנה אבל תישאר מחובר, כי ברגע שאדם מנתק את עצמו אז מאוד קשה לחזור להיות מחובר אחרי זה.

לך דומיה תהילה. אדם שמגיע לסערת רגשיות ונהיה כולו סוער אז מגיע כי הוא חי אני ומרגיש שחייב להבין ולהשיג. עבודת האדם הוא לעבור מאני ללך, לך ד' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד. ורק על ידי שאדם עובר אז למצב של דומיה שזה אמונה אז מגיע ללך, חכי רגע עד יעבור זעם. וברגע

שאדם נותן מסירות נפש והוא מוכן באותו רגע לא להבין כלום בזה הוא מקבל כלי חדש לקבל הבנה חדשה בנושא. כי למה אדם לא יכול לקבל הבנה חדשה כי הכלי שלו קטן מהכיל, אם מראים לילדים קטנים דברים שאתה בקושי מסוגל לראות אותם, הם בטוח לא יכולים להבינם וברור לא להשיגם ונופלים שם, כי הכלי שלהם לא מסוגלים להכיל כאלו אורות גדולים. וככל שאתה יותר גדול והכלי שלך יותר גדול אתה מסוגל לראות דברים הרבה יותר קשים ומצבים מורכבים. ועכ"ז מגיע לפעמים מצב כמו מירון שנהרג שם מ"ה קדושים שאז כולם השתעגו ולא יוכלו לראות כלום. כי פתאום ראיתי משהו שאני לא מסוגל לראותם.

והדרן האמת לעשות אז הוא לסגור את המוח. שזה נקרא לעבור לאמונה. כלומר לא להיות עסוק איך זה קרה ומי אשם ומה היה שם ומי היה שם וכן הלאה, כי ברגע שאדם נכנסים לפרטים הוא מזרים עוד דעת לאש ונשרף שם עוד יותר. וברגע שנכנסים לאמונה נזק לא יהיה לך יותר החיבור נשאר לך כרגע, והכלי שלל רק יגדל אז. וכמו לפעמים קורה במחשב שהעסק לא עובד ופתאום מתחיל להסתובב שם משהו וכתוב לך שם לא לנגוע רק לחכות, במצב כזה ברגע שמכבים את המחשב זה לא יעזור לך, להתחיל להקיש אתה יכול להזיק לעצמך, העיקר פשוט לחכות בסבלנות עד שזה יסתדר ויהיה עדכון גירסא. בערך ככה זה אדם שנמצא בסערות רגשיות, שם צריכים להפוך את האני ללך שזה דומיה, ואז הקב"ה יעזור והכל יסתדר לך.

היוצא לנו מזה אם אתה מסוגל ללכת עם הדעת הרי טוב ואם לאו תשתוק ותסגור את המוח ואת הדעת שלך. דעת קניית מה חסרת דעת חסרת מה קניית. **הראזלא רב** אומר אם מישהו מכעיס אותי חייבים לומר לו אני יענה לך אבל מחה. כי עכשיו מה שתענה לא יהיה טוב כלל. ועד מחה העסק כבר יסתדר. רק הגאווה לא נותנת לאדם לשתוק, כי לפעמים השני מתחיל לצעוק למה אתה לא עונה, תענה לי כבר, אם אתה לא עונה סימן שאתה מודה לי. הוא מסוגל לשגע אותך ולנסות על כל הכוח שיש לו שאתה תענה לו, אבל אתה צריך לדעת שהדעת שלך יותר חשוב מהכל. השני רוצה דבר אחד להחריב אותי, והוא ינסה מכל הכיוונים שרק יכול להחריב אותי לגמרי.

צמאה לך נפשי, כשאדם מקבל צימאון הוא חייב לעבור מאני לכיוון לך ד' הגדולה והגבורה, כמה לך בשרי, אדם שהוא מוגבל הקב"ה רוצה שאדם יעבור מאני ללך ולאינו מוגבל. ואז אדם מרגיש ארץ ציה ועייף בלי מים. האם אין מים במדבר, ברור שיש רק ברגע שזה יורד למטה מיד זה נבלע באדמה ולא נשאר זכר

מזה, כלומר אם לא תופסים את המים אין זכר להם. הכאב שאדם מקבל באותם רגעים הוא לא כדי לשבור אותך ותהיה כופר שם אלא הפוך שתעשה כלי ויהיה לך מים אז. ואז יהיה לראות עוזך וכבודך כן בקודש חזיתך. קודש נקרא חכמה, יש חכמה תתאה שאני מבין אותו, ויש חכמה עילאה שאני לא מבין את זה כלל אבל אני מאמין שזה נמצא.

המאור עינים אומר על זה לית אתר דפנוי מיניה, לית מחשבה תפיסה ביה כלל, לית ליה מגרמיה כלום, דהיינו אי אפשר להשיג שם שום דבר, כן בקודש נכון שזה כזה חכמה שאי אפשר להשיג אותו, אבל חזיתך אני כבר רואה את זה כאילו שזה מוחשי, מסופר על חסידי ספינקא לפני השואה שפתחו את חלון ביתם וענו אמן על הברכות של הרבי, והכוונה הוא ברגע שאני מאמין בזה אני חי ומרגיש שזה מוחש לי. היום זה נקרא דמיון מודרך, ברגע שאדם נכנס לדמיון על משהו הוא חי שזה באמת והוא בסופו של דבר יכול להישבע לך שזה אכן ככה.

הבעל התניא אומר אולי אתה חושב על זה כדמיון אבל זה אמת לאמיתו, כי הדמיון שלך מגיע באמת מאין סוף ב"ה, אדמך אכנך ולא ידעתך הנך אחד בכל הדמיונות, אתה צריך לדמות ולחלום על זה ואז זה נהיה באמת וככה ממשיכים ישועה, וזה המתקת דינים בשורשם, מצד אחד זה נראה לי שאני נכנס לדין עוד יותר עמוק, ונכון שזה כואב לי באותם רגעים אבל זה עוזר לי לבנות כלי לקבל את האורות מהקב"ה, ואז דברים מסתדרים בלעדי ג"כ, או שאני בעצמי מקבל הבנה בעניין, וזה בעצם לא כ"כ משנה לי איך הקב"ה מסדר אותו.

וזהו אדם, אל"ף הולך על אלופו של עולם, האות אל"ף מורכב מיו"ד למעלה ויו"ד למטה, היו"ד למטה הוא חכמה תתאה ורק את זה אדם יכול להשיג ולא יותר מזה, חכמה עילאה את זה אי אפשר להשיג ואפשר רק להאמין בזה. ומי מוכן להאמין בזה, פתי יאמין לכל דבר, אדם בעצם הוא כמו בהמה, רק הבהמה יודעת שהיא לא יכולה לחקור שום דבר, ואדם חושב שהוא כן יכול לחקור דברים, עד שאין ברירה להביא אותך למצב בהמה ואז אדם יראה שאין לו שום יכולת והוא בדיוק כמו בהמה.

וזהו אין אדם עומד על דבר הלכה אלא אם כן נכשל בה. אדם לא יכול להגיע למצב להיות אדם אלא על ידי כישלונות, נכשל או נחשל תלוי בבחירה הפרטי שלך, אדם חשב שהוא שלימות ומי עוד בעולם נמצא בכזה שלימות כמוני, ואז ברגע שזה לא הולך אז אדם נשבר שם ומתחיל להתבייש מעצמו, ולמה אדם מתבייש, כי אדם

מרגיש שזה המקסימום שהוא יכול לעשות במצב הנוכחי, ובזה אדם סוגר את עצמו יותר ויותר כל הזמן, והכל מתחיל כי הכניסו לך מגיל הינקות שאתה שלימות ואין עוד כזה בעולם.

אומר השפ"א למה נקראו ישראל שולמית, מלך שהשלום שלו. לכאורה האם אדם יכול להיות שלימות, ברור שלא, אלא דווקא מאי שלימות שלי אני יכול להגיע לשלימות, וברגע שאני מסוגל לחבר אותו למלך שהשלום שלו אז אני יכול להגיע לשלימות. רק יהודי יש לו את הכוח לחיות מאי שלימות ולהגיע משם לשלימות, אבל גוי ברגע שמגיע לאי שלימות הוא לא מסוגל לשאת את זה ואז או שלוקח את עצמו והורג את עצמו או שנהיה משוגע ככה הוא לא מסוגל להמשיך.

ולפי זה אפשר לבאר ענין אחר. ביציאת מצרים כתוב ולא יכלו להתמהמה, והיו אז במצב של מ"ט שערי טומאה והיו חייבים להוציא אותם מיד, ואם היו נשארים שם עוד קצת היו מיד נכנסים לשער הנו"ן ואז לא היה במציאות להוציא אותם משם. ולכאורה קשה מאוד האם יש איזה בעיה להקב"ה להוציא את בני ישראל גם משער הנו"ן, הלא הקב"ה הוא כל יכול ומה הבעיה שלו לעשותו.

אלא יש לפעמים שאני מדבר איתך אבל השני לא מוכן להקשיב לי כלל, ולכן אמר הקב"ה עד מ"ט שערי טומאה אדם עוד מוכן להקשיב ולהתחיל הכל מחדש, אבל בשער הנו"ן הקב"ה אין לו בעיה להוציא אותם משם אבל אז הם כ"כ שקועים בטומאה שאין עם מי לדבר יותר, יש אנשים שמסתובבים במחשבה טוב לי ככה אל תשנה לי כלום בוא נמשיך ככה עוד כמה שנים, וע"ז אומר האור החיים הק' שאז היה עד קבלת התורה וברגע שקיבלנו את התורה מאז אפשר להוציא אותנו גם משער הנו"ן על ידי כוח התורה שיש לנו.

ומה זה שער הנו"ן, להתחיל עוד פעם מחדש. הלעכוויטשער זי"ע אמר שצריכים להתחיל כל יום מחדש, וצריכים לנסות להתחיל אפילו אלף פעמים בכל יום. ובקבלת התורה שאז הקב"ה הכניס לנו את החיבור לחלק אלוקי ממעל ומאז יש לנו את הכוח להתחיל מחדש אפילו אלף פעמים. ואת הדבר הזה קיבלנו בקבלת התורה לחבר את האיני מוגבל למוגבל, כי התורה מצד אחד הוא אינו מוגבל והוא חכמה עילאה ומצד שני הוא מוגבל ויש שם ידיעת התורה שאפשר להבין אותם, אבל ברגע שאדם נשאר בידיעת התורה הוא לא יכול לחבר את עצמו לאינו מוגבל ולהקב"ה, ורק על ידי תורה ומצות זה מחבר אותי להקב"ה ולאינו מוגבל, למה נקראו ישראל שולמית כי מלך שהשלום שלו.

הרוזינער זי"ע אמר כשאדם מגיע הכי למטה שיכול להיות ואין יותר למטה מזה שם בעצם מתחיל הגלוי, בהודו בליל שבת אנו אומרים ארבע פעמים ויזעקו ויצעקו, לפני זה כתוב כשלו ואין עוזה, יעלו שמים ירדו תהומות, ואחרי זה מיד ויצעקו והעסק מסתדר. אבל איך זה יכול להיות שבשנייה אחד הכל מסתדר, אלא דווקא שם ברגע שאתה מגיע להכי למטה שיכול להיות ואתה מחליט אז שהמוגבל מגיע מאינו מוגבל מיד נהיה לך אור ומסתדר לך דברים. וברגע בקבלת התורה שהקב"ה חיבר לך את המוגבל לאינו מוגבל אז בני ישראל קיבלו כוחות להתחדש כל הזמן.

הבית אהרן אומר כשאני בקטנות המוחין צריכים להתחבר לגדלות המוחין, ווען איך בין צוויי לייטיג דארף מען געדענקען אז איך בין זעכצעהן לייטיג. צריכים לחבר את המוגבל לאינו מוגבל. ואז ברגע שאתה מרגיש שהגעתי לאיזה משהו תידע לך שאתה עדיין אדם ואתה מוגבל אתה עוד לא באצילות. אדם אפילו שהוא מוגבל הוא יכול לשאוף תמיד מאינו מוגבל, ואפילו שאתה קצת אינו מוגבל תעשה מהר את הגבולות שלך לפני שיעשה לך את זה.

יש אדם שקונה נעל ומרגיש שזה צר עליו, יש אדם שיגיד הכל גאט ויחליט לא לחשוב על הכאב של הנעל אלא על הכאב של הקב"ה, אבל זה לא עובד ככה, מספיק מה שהקב"ה נותן לך מוגבל ולא צריכים להוסיף על זה עוד יותר, הקב"ה נתן את התורה אבל לפני זה יש דרך ארץ קדמה לתורה, אלפיים שנה היה העולם במצב של תוהו ובוהו ואז היו צריכים לעצב ולהכניס בעולם את דרך ארץ ואז היה מציאות להיכנס לקבלת התורה. הקב"ה ברא את העולם כי התאוה הקב"ה שיהיה לו דירה בתחתונים, הקב"ה רוצה שתעשו אבל תזכרו שאתם לא עושים שום דבר ואני עושה כל דבר, בהמה לכתחילה לא מסוגל להיות שם, אדם בהתחלה חושב שהוא כן יכול עד שהוא מגיע למצב ויודע שהוא כמו בהמה וגם הוא לא יכול שום דבר בלי עזר אלוקי ממעל.

מישהו שאל על שידוכים, הרי הרבי מדבר כל הזמן שלהיות באצילות ולא לעשות זה הפקרות, ולכן צריכים לעשות ולהאמין שהקב"ה יעזור וישלח את הנכון לי, אבל כמה צריכים להתעסק בזה, ועד מתי נקרא השתדלות ומתי צריכים להפסיק ולהאמין בהקב"ה שישלח מה שאני צריך. ענה רבינו: לדבר ולדבר ולהתעסק בזה מדי הרבה אדם יכול לשחוק את עצמו ולהרוג את זה עצמו בזה, הכי טוב מה שאני מציע להגיד לשדכן שאתה נותן לו חמשת אלפים כסף מזומן ואז השידוך יהיה על המקום ולא תצטרך לדבר שום דבר.

מישהו שאל למה לא כולם הולכים בדרך הזו. ענה רבינו: שאין עולם כלל, אתה זה העולם, כי בשבילי נברא העולם, בשבילך וגם בשבילי זה שביל אתה עושה שביל להוריד את השפע לעולם, כי העולם הוא מלשון נעלם, ואתה על ידי עבודה שלך אתה מגלה את הקב"ה בעולם, א"כ אתה זה כל העולם. הקב"ה קרע את הים לי"ב חלקים וכל אחד הלך בדרך שלו ולא היה שייך לאחד לעבור לדרך של השני, יש שישים ריבוא נשמות בישראל, וכל אחד מחובר לאיזה נשמה, ולכן כל אחד הולך בדרך שלו, ובסופו של דבר כולם מגיעים לאותו דבר.

מישהו שאל הדרך של הרבי זה עבודה עצמית וזה קשה אנשים אוהבים היום סגולות כמו רבי שעיה בן רבי משה. ענה הרבי מי שהולך בדרך שלנו הוא נהיה רבי שעיה בן רבי משה. ר' אשר כותב שהיו כאלו צדיקים שלא יוכלו לראות את הסבל של הדור, וחשבו שהקב"ה ח"ו הולך להתפטר כאן ויאבד כמה קונים שלו. ופחדו שאנשים יגיע לכפירה ויפסיקו לשמור שבת. ואז החליטו שהקב"ה ייקח מכאן את הקרן אפילו שלא יהיה רווח אבל לפחות שלא יפסיד בעולם שלו. ואז התחילו לעשות מופתים בעולם.

יש כאלו צדיקים שהאמינו שאם הקב"ה נותן לך את זה אז יש לך את הכוח לזה ואתה יכול להגיע לכאלו מקומות שאי אפשר להגיע בלי זה. בהתחלה רבי אשר היה עושה מופתים והיה אומר היות שאתם לוקחים את זה לעצמכם הפסיק לעשותו, והיה אומר הקב"ה פארלירט שוין דו געדולט. אבל הקשר שאדם נותן להקב"ה ומחבר את האיניו מוגבל למוגבל זה הכי טוב, כי ברגע שאדם מחבר את עצמו לאין סוף מיד הוא כבר באין סוף ב"ה. נכון בכמות אם יש לך מאה דולר יש לך ואם יש לך רק דולר אחד אז אין לך, אבל באיכות אפילו קצת יש לך הכל כבר.

יש אנשים שאתה בא אליהם ואומרים לך תעשה כך וכך הכל יסתדר לך, וכאן אנחנו בעצם דורשים עבודה עצמית וקשה. והניסיון הוא שהדרך השני עובד והדרך שלנו לא עובד כמו שאתה חושב. אבל צריכים לדעת שזה חלק מניסיונות ששם זה עובד וכאן לא כ"כ. אבל ברגע שאדם נותן אמונה הכל יסתדר לך. מישהו שאל א"כ הרי אני רוצה הרגע שהעסק יסתדר ואם יש לי ברירה לעשותו מהר למה ללכת בדרך הקשה ועוד עבודה עצמית.

ענה רבינו: הקב"ה ברא את העולם שיהיה טעם עצו ופריו שווה. ובסוף האדמה שינתה ורק הפרי יש לו טעם ולעץ אין שום טעם כלל. שואל הבית אהרן למי זה חסר שגם העץ יהיה פרי, האם חסר לנו פירות בעולם. אלא פרי זה דבר מוחשי ועם

טעם וברגע שאתה רואה את הצבע מיד אתה מרגיש את הטעם, אבל העץ הכוונה עבודה שמכניסים הרבה לפני במשך כל התקופה שם אדם לא מרגיש שום טעם כלל, אנשים היום נכנסים לירקן ומיד יש להם אבטיח, אבל הבעל השדה יכול להגיד לך על כל אבטיח מה זה ומי זה. אבל היום רק בפירות יש לנו טעם ובהכנה לזה לא מרגישים שום טעם.

הקב"ה בעת בריאת העולם רצה שגם העץ יהיה לו טעם, כי הקשר שאדם עושה אז עם האין סוף הוא הרבה יותר חזק ועוצמתי ממצב של פרי, כי שם הקשר הוא הרבה פחות ממצב עץ ששם זה קשה ובלי טעם כלל. אבל אדם מחפש רק מוכן ומזומן ולא מחפש לעבוד כלל. ולכן אתה יכול ללכת בדרך קצרה אבל שם את הקב"ה לא תמצא, אבל אחד שהולך בדרך ונותן עבודה עצמית שם הקב"ה נמצא, ולזה משיח מחכה ממך שתתחיל לעבוד.

אדם צריך לדעת שבתוך העץ אפילו שזה נראה לך עץ יבש אבל בתוכו יש שם טעם, שזה אין סוף, וברגע שמגיעים לאין סוף צריכים לדעת שיש שם עוד אין סוף, וצריכים לראות שכולם יגיעו לזה, וכמו שהרה"ק **מוויטעבסק זי"ע** אמר שאצלו יש כבר משיח, ואני רק רוצה לראות האם בחוץ יש משיח או לא, אם בחוץ אין משיח אז משיח עוד לא יכול להגיע כלל.

אומרים אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב. לכאורה למה לא אומרים ואלוקי דוד. לכאורה האם דוד המלך רצה כבוד שיגידו גם את השם שלו. אלא דוד המלך אמר שאם יגידו דוד משיח יבוא ג"כ. אבל הקב"ה אמר לו אתה הגעתי לזה על ידי הכאבים שהיה לך, אף אחד לא רצה להכיר אותך אלא אבא שלך ולא אימא ולא אף אחד, והייתי במצב של מוזר הייתי, אבל יש אנשים שעברו בעולם חטאים והם עוד לא מכירים אותו ואני רוצה שגם הם יכירו אותי שיש הקב"ה בעולם, ואף אחד משבעה רועים שהיו עד אז עברו חטא ממש וגם משם להכיר את הקב"ה, ומיד אמר דוד המלך בחנני ד' ונסני, ונסני נקרא שלא צריכים להיות במעשה שם מספיק לעבור את זה במחשבה. הקב"ה לקח לו את הסיבות ואז נפל, אבל לא נפל דוד אלא להורות תשובה לרבים.

כלומר עד אז לא היה כזה מציאות שאדם ייכשל ואחרי זה עוד יגיע להקב"ה ויתחבר אליו. דוד המלך חידש בעולם שבדיוק הפוך דווקא משם אפשר להגיע

להקב"ה הרבה יותר, לפני זה רצו להקים ישיבה של מצוינים ואיתם להביא משיח, אבל תכלית משיח לא מגיע עד שאחרון שבאחרונים מתקרבים להקב"ה.

השם משמואל אומר אדם שמאבד כסף עוד לא איבד את הכל, אבל אדם שמאבד את המצב רוח שלו אז כבר איבד את הכל. מצב רוח זה הדעת שזה החיבור וברגע שזה לא נמצא אז אין לך כלום. בקיצור ברגע שזה קשה הכי ללכת לאוכל ולישון, וברגע שאוכלים וישנים דברים מסתדרים. היה יהודי שנכנס לאחד הרביס ואמר לו שהוא לא בשמחה כי אין לו פרנסה. ענה לו אותו רבי מה לא עושים בשביל פרנסה א"כ כדי להיות בשמחה.

החפץ חיים אמר משל שהיה יהודי שהיה לו חנות, ולעת זקנתו החליט למה הוא צריך לפתוח את החנות מיד בבוקר קם אני יישב בבית המדרש כמה שעות ואני ילמד ולקראת שעה שתיים עשרה אז לפתוח את החנות, וכן אחרי צהרים החליט למה להשאיר אותו פתוח כ"כ הרבה שעות אפשר לסגור בשעה חמש ולחזור ללמוד עוד פעם. ואחרי זמן מה נודע זאת לאשתו, והיא התחילה לצעוק עליו הרי שילמנו לחנות כ"כ הרבה כסף שיכניס כסף ועכשיו שזה כבר הולך אתה מחליט לסגור אותו.

ענה אותו יהודי תחשוב שהמלאך המוות בא עכשיו בבוקר ומחליט שהיום אני לוקח אותך, מה אני יגיד לו שיש לי עוד עסקים לעשות לפני זה ואחרי זה אני מסכים ללכת איתך, ברור שלא ישמע לי ומיד ייקח אותי. ואז מתי נלמד ומה יהיה. ולכן החלטתי כל בוקר כאילו שהוא קורה לי ללכת איתו וממילא החלטתי כל זמן שאני רק יכול אני מתיישב ולומד כדי להספיק כמה שיותר לפני שהוא מגיע.

החזכרת נתנם ע"י ידידינו

הרה"ח

ר' יאיר רשנסקי

שליט"א

לברכה והצלחה בכל הענינים"